

Ουίλιαμ Σαίξπηρ

Ρωμαίος και Ιουλιέτα

(Δράμα σε πέντε πράξεις)

Μετάφραση: Χάρης Ταμπάκης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

(Εισέρχεται ο Χορός.)

Δυο φαμελιές, σε τιμότη ισάξιας,
Στην όμορφη Βερόνα, όπου το σκηνικό μας,
Ξεπούν σε άσχημη αμάχη για έχθρα παλιά
Και πια ο γείτονας το γείτονα σκοτώνει.
Απ' τη μοιραία γενιά αυτών των δύο εχθρών
Δυο εραστές σημαδιακοί σκοτώνονται
Και η δυστυχιμένη, ελεεινή τους τύχη
Σκεπάζει πια την έχθρα των γονιών τους.
Το τρομαγμένο πέρασμα μιας φονικής αγάπης
Και των γονιών το μίσος που δεν έβρισκε καταλλαγή
Παρά με το διπλό χαμό των ίδιων των παιδιών τους
Θα δείξει τώρα ο δίκωρος κόπος μας στη σκηνή.
Για όποιον στήσει υπομονετικά το αυτί,
Ό,τι τυχόν ελλείψεις, ο μόχθος μας ήθελε τις ματίσει.

(Ο Χορός φεύγει.)

Α΄ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 5η

Αίθουσα στο σπίτι των Καπουλέτων· ξεκινά μεγάλη γιορτή· κόσμος μαζεύεται στολισμένος φανταχτερά, υπηρέτες πηγαινοέρχονται, ακολουθώντας οδηγίες. Ο Ρωμαίος και άλλοι μασκοφόροι νεαροί εισέρχονται συγκεντρωμένοι στη μια πλευρά της σκηνής. Μπαίνουν δύο υπηρέτες. Ο οικοδεσπότης Καπουλέτος καλωσορίζει τον κόσμο.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ Καλώς ήλθατε, κύριοι, καλώς ήλθατε! Αχ, αξιώθηκα κι εγώ έναν καιρό, μάσκα φορώντας σε γιορτάσι, να ψιθυρίζω παραμύθια σε κάποιες όμορφης τ' αυτί, που απόλαυση ήτανε ν' ακούς. Όλα πια τώρα πάνε, πέρασαν, πέρασαν... Κύριοι, είστε καλοδεχούμενοι! Εμπρός, αρχινάτε, μουσικοί!

(αρχίζει η μουσική και ο χορός)

Χορός! Χορός! Ανοίξτε χώρο! Προχωρήστε εμπρός, κορίτσια! *(τους υπηρέτες)* Πιο πολλά φώτα, ακαμάτηδες, σηκώστε τα τραπέζια και οβήστε τη φωτιά, παραζεσταθήκαμε εδώ μέσα! *(στον εαυτό του)* Α, κουμπάρε, ο ερχομός αυτών των μασκαράδων ταιριάζει απόλυτα. *(στον Εξάδερφό του)* Μα κάθισε, κάθισε, καλέ μου εξάδερφε Καπουλέτο! Για σένα και για μένα η εποχή του χορού πέρασε πια... Πόσος καιρός κύλησε από την τελευταία φορά που γινήκαμε μασκαράδες!

ΕΞΑΔΕΡΦΟΣ Μα την Παναγιά, θα 'ναι... και τριάντα χρόνια!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ Τι λες, άνθρωπε; Α, τα παραλές! Τα παραλές! Από τον γάμο του Λουκέντιου — κι ας πέσει η Πεντηκοστή όποτε θέλει — πάνε... είκοσι πέντε χρόνια από τότε!

ΕΞΑΔΕΡΦΟΣ Πιο πολλά, πιο πολλά· ο γιος του, κύριέ μου, είναι μεγαλύτερος. Τριαντάρισε!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ Μα ο γιος του βρισκόταν υπό κηδεμονία πριν δυο χρόνια! *(παρατηρώντας τους χορευτές)* Όμορφη νιότη! Τα νιάτα έχουν τη χάρη.

ΡΩΜΑΙΟΣ *(σ' έναν υπηρέτη)* Ποια είναι η κυρία που τιμά το χέρι εκείνου του ιππότη;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ Δεν γνωρίζω, κύριε...

ΡΩΜΑΙΟΣ *(στον εαυτό του)* Ω, κάνει τους πυρσούς να φέγγουν λαμπρότερα, φωτίζοντας το μάγουλο της νύχτας σα λαμπερό πετράδι σ' Αιθίοπα αφτί. Ομορφιά απρόσιτη για να τη χρησιμοποιούν, και στη γη ατίμητη. Σαν περισσότερη κάτασπρο που συνοδεύεται από κόρακες, έτσι μοιάζει ανάμεσα σ' όσους τη συντροφεύουν. Ο χορός τελείωσε, πρέπει να δω πού θα σταθεί, κι αγγίζοντάς τη με το χέρι μου το άξεστο, να πάρω τη χάρη του χεριού της.

Αλήθεια, αγάπησε η καρδιά μου ως τώρα; Το αρνιέμαι.
Τα μάτια μου δεν είδαν ως σήμερα πραγματική ομορφιά.

(...)

ΡΩΜΑΙΟΣ (παίρνοντας το χέρι της Ιουλιέτας) Αν βεβηλώνω με το ανάξιο χέρι μου τον ιερό αυτό βωμό, κι αυτό είναι το αμάρτημά μου, τα χείλη μου, δυο ντροπαλοί προσκυνητές, έτοιμα είναι ν' απαλύνουν το τραχύ μου άγγιγμα με τρυφερό φιλή.

ΙΟΥΛΙΕΤΑ Καλέ μου προσκυνητή, πολύ αδικείς το χέρι σου, το άγγιγμά του δείχνει αφοσίωση. Και οι άγιοι έχουν χέρια για να τ' αγγίζουν οι πιστοί, και της παλάμης το άγγιγμα είναι το φίλημά τους.

ΡΩΜΑΙΟΣ Δεν έχεις χείλη αγίου και πιστού μαζί;

ΙΟΥΛΙΕΤΑ Α, προσκυνητή, χείλη που πρέπει για προσευχή να 'ναι φτιαγμένα.

ΡΩΜΑΙΟΣ Τότε, άγγελέ μου, άφησε τα χείλη να κάνουν ό,τι τα χέρια έκαναν, γιατί προσεύχονται λέγοντας: «Φίλμσέ μας, μην και η πίστη στραφεί σε απελπισία».

ΙΟΥΛΙΕΤΑ Οι άγιοι μένουν ακίνητοι αν και ανταποκρίνονται στις προσευχές.

ΡΩΜΑΙΟΣ Μείνε τότε ακίνητη, ενώ θα παίρνω απόκριση στην προσευχή μου.

(την φιλά)

ΙΟΥΛΙΕΤΑ Ας έχουν τα χείλη μου την αμαρτία που έλαβαν.

ΡΩΜΑΙΟΣ Αμαρτία από τα χείλη μου; Ω αμάρτημα, τόσο γλυκά ειπωμένο. Δώσ' μου πίσω το σφάλμα μου.

(τη φιλά ξανά)

ΙΟΥΛΙΕΤΑ Φιλιάς σαν να το έχεις μελετήσει σε βιβλίο.

(η Βάγια πλησιάζει την Ιουλιέτα)

ΒΑΓΙΑ Κυρία, η μητέρα σου επιθυμεί να σου μιλήσει.

(η Ιουλιέτα συναντιέται με τη μητέρα της στην άκρη της σκηνής)

ΡΩΜΑΙΟΣ Ποια είναι η μητέρα της;

ΒΑΓΙΑ Μητέρα της, νέε μου, είναι του σπιτιού η αρχόντισσα, κυρία αγαθή, συνετή κι ενάρτεη. Εγώ ανάθρεψα την κόρη της με την οποία μιλούσες. Και σου λέω πως όποιος θα την πάρει πρέπει να έχει περιουσία τρανταχτή.

ΡΩΜΑΙΟΣ Είναι Καπουλέτα; Τύχη κακιά! Η ζωή μου στον εχθρό μου ανήκει.

ΜΠΙΕΝΒΟΛΙΟΣ Πάμε να φύγουμε, είναι η πιο καλή στιγμή.

ΡΩΜΑΙΟΣ Η πιο καλή στιγμή είναι για μένα η χειρότερη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ Όχι, κύριοι, μη φεύγετε. Θα σερβιριστούν γλυκά, κρασί και φρούτα.

(οι μασκοφόροι ψιθυρίζουν κάποιες δικαιολογίες)